మెలకువ

1

"ఇంకా ఊరు మాటుమణిగిందో! లేదో! అప్పుడే ఏమిటీ నిద్ర! లేలే!"

ఆలాగ రంగనాయకి ఎంతసేపు పిలిచినా శ్రీవిరాజితం మారు పలకలేదు. పైగా ఒళ్ళంతా కప్పుకున్న కాశ్మీరు శాలువ ఇంకా కాళ్ళ దాకా బాగా ముసుగుతన్ని కొంచెం పక్కకి ఒత్తిగిలి పడుకుంది. కాని రంగనాయకి శ్రీవిరాజితం లేచేదాకా విడిచిపెట్టలేదు. శ్రీవిరాజితం జబ్బ చేత్తో దొరకబుచ్చుకుని నెమ్మదిగా అటూ ఇటూ గుంజింది. అయినా శ్రీవిరాజితం లేవలేదు. రంగనాయకి ఆమె ముఖం మీది శాలువా ముసుగు తొలిగించింది. దీప కాంతిలో ఆమె ముఖం చూడగానే రంగనాయకి కేదో కొంచెం అనుమానం తగిలింది. ఎంతో ఆప్యాయంగా ముఖం మీదికి ముసురుకొన్న ముంగురులు సవరించింది :

"ఇదేమిటి! ఏదో బెంగపెట్టుకున్నట్టున్నా వీవేళ ! లేలే ! ముద్దుకృష్ణప్ప నాయనింగారీ వేళ రాత్రికి విజయం చేస్తున్నామని కబురు పంపించారు కూడాను ! ఇలాగ ముతిముడుచుకుని పడుకుంటే ఎలాగ?"

"ఎప్పుడు వచ్చిందా కబురు?"

"ఇందాకానే."

"ఓహో! అలాగా!"

అని శ్రీవిరాజితం ఆ విషయం వినీ విననట్టుగా మాట్లాడకూరుకుని ఊసూరుమని ఒక్క వేడి నిట్టూర్పు విడిచిపెట్టింది. పడక గది కిటికీ పక్కనే పండు వెన్నెలలో కలకలలాడే ముద్దబంతులకేసీ, చేమంతులకేసీ, పగడాలలా మెరిసిపోయే చంద్రకాంతాలకేసీ పరధ్యానంగా చూస్తూ తిరిగీ మెల్లిగా నిట్టూర్చింది :

విజయనగర రాజవీధులన్నీ చాలావరకు సద్దుమణిగాయి. అయినా ఆశ్వికుల విలాస మందగమనాల సందడి ఇంకా అక్కడక్కడ చూచాయగా వినిపిస్తూనే ఉంది. విఠలస్వామి దేవాలయంలోను హజార రామస్వామి దేవాలయం లోను కల్యాణోత్సవాల సందడి ఘోరుమని మారుమోగింది. శ్రీవిరాజితం భవంతి కల్లంత దూరంలో ఉన్న శ్రీ కృష్ణస్వామి దేవాలయంలో గోదాదేవి కళ్యాణ మహోత్సవంలో పాశురాలు మందమందంగా వినిపించాయి. మళ్ళీ ఇంకోక మారు రంగనాయకి శ్రీవిరాజితం కేసి చూసింది. ఆ సమయంలో ఆమె కనుగొలుకులలో రెండు చిన్న చిన్న కన్నీటి బిందువులు కనిపించాయి. రంగనాయకి ఆమె ముంగురులు సవరిస్తూ మళ్ళీ అడిగింది :

"ఇదేమి టిలా గున్నావు ఏవేళ? ఇదిగో! చెప్పకపోతే నన్ను చంపుకు తిన్నట్టే!"

అయినా శ్రీవిరాజితం సమాధానం చెప్పలేదు. అలాగే పులుకూ పులుకూ రంగనాయకి కేసి చూసింది. రంగనాయకి మళ్ళీ ఆమె బుజాలు గుంజి చెప్పక తప్పదన్నట్టు బలవంతం చేసింది. శ్రీ విరాజితానికి చెప్పక తప్పలేదు :

"ఏమని చెప్పను ! ఈవేళ ముత్యాలహారం కోసం సంగవా పెట్టి తీస్తే అడుగు అరలో చెవ్వప్పనాయనింగారు చిన్నప్పుడు నాకు వేలికి పెట్టిన ముద్దుటుంగరం కనిపించింది. ఎక్కడో పోయిందనుకున్నాను గాని తలవని తలంపుగా ఈవేళ అది నా కంట పడింది."

రంగనాయకి అది విని అలాగే విస్తుపోయింది :

"ఈ చెవ్వప్ప ఎవ్వరే!"

"ఎందుకులే ఇప్పు డదంతా!"

అని శ్రీ విరాజితం మళ్ళీ నిట్టూర్చింది. కాని రంగనాయకి ఆ సంగతి అంతటితో విడిచిపెట్టనీయలేదు. శ్రీ విరాజితం గాలిలో కదలాడే చంద్రకాంతాలకేసి చూస్తూ మొదలుపెట్టింది :

"రంగా! నా కప్పుడింకా పట్టుమని పదహారేళ్ళయినా నిండాయో లేదో! అవి అప్పుడే కొత్తగా గజ్జెకట్టిన రోజులు. ఒకనాడు శ్రీకృష్ణ స్వామి వారి కళ్యాణోత్సవాల్లో భామాకలాపం జరుగుతూండగా—"

"చెవ్వప్ప సంగతి అడిగితే మధ్యన ఈ భామాకలాపం అంతా మొదలు పెట్టావేమిటి?"

"నువ్వెప్పుడూ ఇంతే! చెప్పేది తిన్నగా వినిపించుకోకుండా మధ్య మధ్యన అడ్డు పుల్లలు వేస్తావు! చెప్పేదాకా వేపించుకు తింటావు. తీరా ప్రారంభించేసరికి అడుగడుక్కీ అడ్డు ప్రశ్నలే!"

"అపరాధం! అపరాధం!"

అని రంగనాయకి మళ్ళీ బతిమాలింది. శ్రీ విరాజితం మళ్ళీ మొదలు పెట్టింది:

"చెవ్వప్పనాయనింగారు రోజూ రోజూ అక్కడికి వచ్చేవారు. ఆయన కంటబడిన క్షణం నించీ నా మనస్సేమో అదోలాగై పోయింది."

"తరవాత?"

ఆపైన శ్రీ విరాజితం కొంతసేపేదో ఆలోచిస్తూ ఊసూరుమని నిట్టూర్చింది:

"రంగా! చిన్నతనంలో కలిగిన మమకారమే మమకారమనుకో! ఇక ఆ తరువాతివన్నీ ఉత్తుత్తి మమకారాలే!"

"అయితే చెవ్వప్పనాయనింగారికీ నీకూ బాగా చిన్నప్పుడే చెలిమి కలిసిందన్న మాట!"

"అయ్యో రాత! ఆ మాత్రం అదృష్టం కూడానా నాకు!"

"ఏం, ఏమి జరిగింది?"

"వారిది అంతగా భోగభాగ్యాలున్న కుటుంబం కాదు. పైగా ఆయన తండ్రిచాటు బిడ్డ. అందుచేత మా అమ్మ ఆయన మన గడప తొక్కడానికి వల్లపడదని పట్టుపట్టింది."

"అయితే మీ అమ్మ ఇదంతా ముందుగానే పసిగట్టిందన్న మాట!"

"పసిగట్టడమేమిటి? నా ప్రాణాలు కొరికి వేసిందనుకో!"

"పోనీ! మీ రిద్దరూ ఎప్పుడైనా ఒక మారైనా ముచ్చటగా కలిసి మెలిసి కాలక్షేపం చేశారా?"

"లేదు!"

"నిజంగా!"

"నిజమే!"

"ఎందుచేత?"

"అమ్మ కెప్పుడూ భాగ్య భోగ్యాలమీదే కన్ను! ఎవరైనా మేళా నికి ముందుగా నాతో కొంచెం సరసాలాడితే వారి పుట్టుపూర్వోత్తరా లన్నీ గట్టిగా ఆరా తీసేది."

"మరి చెవ్వప్ప నాయనింగారు నీ కోసం ఎప్పుడూ కబురు పంపించ లేదా?"

"పంపిస్తే మాత్రం ఏం లాభం! అమ్మ ఆయన్ని మన గడప తొక్క నిస్తేనా?"

ఆ పైన రంగనాయకి కొంచెం సేపేదో ఆలోచించింది:

"అయితే ఆయన ఇప్పుడు మన రాజధానిలోనే ఉన్నారా?"

"ఉంటే ఈ పాటికి రెక్కలు కట్టుకుని అక్కడ వాలి పోక పోయానా!"

"ఇప్పు డాయన ఎక్కడున్నారో?"

"పాండ్య రాజ్యానికి వెళ్ళిపోయారనీ, నాగమనాయనింగారి కొలు వులో కుదిరారనీ అంటున్నారు మరి."

"మళ్ళీ నీ వెప్పుడూ ఆయన్ని చూడనేలేదా?"

"లేదు."

"అయితే మరి ఈ ముద్దు కృష్ణప్ప నాయనింగారితో నీకు దోస్తీ ఎప్పుడు కలిసింది?"

"ఇంచు మించుగా ఆ రోజుల్లోనే!"

"ఈయనగారి భాగ్య భోగ్యాలు చూసి మురిసిపోయి మీ అమ్మ చెవ్వప్ప నాయనింగారిని సీదరిమానానికికూడా రాకుండాచేసి ఉంటుంది. అంతేనా?"

"అంతే!"

అంతలో రంగనాయకికి ముద్దు కృష్ణప్ప నాయకుని మాట జ్ఞాపకం వచ్చింది:

"అన్నట్టు ముద్దు కృష్ణప్ప నాయనింగారు వచ్చేవేళ అయినట్టుందే! ఒకసారి వీధి గుమ్మందాకా వెళ్ళి చూసిరానా?" అని రంగనాయకి బయలుదేరబోయింది.

"ఆ, వస్తే వస్తారు! అంత ఎదురు సన్నాహం చెయ్యవలసిన అవసర మేమీ లేదులే!"

అని శ్రీ విరాజితం రంగనాయకిని చెయ్యి పట్టుకుని ఆపి వేసింది. రంగనాయకి తొందరగా చెయ్యి విడిపించుకుంది.

"నీకేం? ఏదైనా కొంచెం అమర్యాద జరిగితే మా అమ్మ నా గొంతుక్కి ఉరి బిగిస్తుంది. ఇప్పుడే వస్తానుండు!"

అని చెంగున గంతేసి రంగనాయకి వీథి గుమ్మంవైపు వెళ్ళిపోయింది.

రంగనాయకి తిరిగి వచ్చేదాకా శ్రీ విరాజితం అలాగే పడుకుని పండు వెన్నెలకేసి చూసింది. మిద్దె మీద పావురాల జంటల కల కూజితాలు మధుర మధురంగా వినిపించాయి. చూరులలో వేళ్ళాడే సరికొత్త వరి వెన్నుల గుత్తుల మీద ఎగిరే పిచ్చుకల రెక్కలు రెపరెపలాడుతూ మెరిశాయి. దూరంగా ఒక పారిజాతం కన్నీరు రాల్చినట్లొక్కొక్క పువ్వే జార విడిచింది. శ్రీ విరాజితం తన వేలి మీది ముద్దుటుంగరం ఒక్కసారి మనసారా ముద్దు పెట్టుకుంది. అంతలోనే రంగనాయకి తిరిగి వచ్చి అది చూసింది:

"అన్నట్టు అడగడమే మరిచిపోయాను. ఈ ముద్దుటుంగరం ఎప్పుడు సంపాదించావే!"

"అదే చెబుతూంటే అంతలోనే తుర్రుమని పారిపోయావు. విను మరి."

అని శ్రీ విరాజితం ఒక్కమారు అటు ఇటు జాగ్రత్తగా పరకాయించి చూచి తన ముద్దుటుంగరం కథ మొదలు పెట్టింది:

"ఒకనాడు మా అమ్మ అలిమేలు మంగతాయారమ్మవారికీ, ఏడు కొండలవాడికీ ముడుపు చెల్లించాలని బయలుదేరి వెళ్ళింది."

"అమ్మయ్య! నీ రొట్టె విరిగి నేతిలో పడిందన్నమాట! తరవాత?"

"నా అదృష్టం కొద్దీ చెన్నప్పనాయునింగా రప్పుడిక్కడే ఉన్నారు."

"ఇహనేం! నువ్వు ఎగిరి గంతేసి వారి భవంతిలో వాలిపోయా వన్న మాట! అంతేనా?"

"లేదు!"

"మరి?"

అని ఎంతో ఆత్రంగా అడిగింది రంగనాయకి.

"నేనే వారి నిక్కడికి రమ్మని కబురు పంపించాను."

"అదెలాగ సాధ్యపడింది? ఇక ఈ ఇంట్లో ఎవరూ లేరా?"

"లేకేం? మాణిక్యం అనే దాసీది ఉండేదిలే! దాన్ని ఎలాగో అలాగ మంచిమాట చేసుకుని మా అమ్మతో చెప్పవద్దని కాళ్ళా వేళ్ళా పడి బతిమాలుకున్నాను."

"ఇంతకీ చెవ్వప్పనాయనింగారు ఇక్కడికి వచ్చారా?"

"ఒక పట్టాన రాలేదు. అమ్మ కిష్టంలేదని ఆయన మా ఇంటికి రావడాని కంగీకరించలేదు."

"ఆ పైన నువ్వేం చేశావు?"

"అమ్మ తిరుమల క్షేత్రానికి వెళ్ళిందనీ, ఇంతట్లో తిరిగి రాదనీ మాణిక్యంచేత చెప్పించి పరిపరి విధాల బతిమాలించాను."

"తరవాత ఏమైంది?"

"మాణిక్యం తిరిగి వచ్చింది. బతిమాలుకోగా బతిమాలుకోగా చిట్ట చివరి కాయన అంగీకరించారనీ, ఆ రాత్రే విచ్చేస్తామన్నారనీ చెప్పింది."

"మీ అమ్మ కళ్ళే కప్పి వేశావే! నీ వంతకైనా తగినదానవే! ఆ తరవాత?"

తరవాత శ్రీ విరాజితం తిరిగీ ఒక పెద్ద నిట్టూర్పు విడిచిపెట్టింది:

"రంగనాయకీ! ఆ రాత్రి నా జన్మలో నే నెన్నటికీ మరిచి పోలేదు. అప్పుడే ఆయన నా కీ ముద్దుటుంగరం వేలికి పెట్టారు. అది సరిగా గోదాదేవి కల్యాణం రోజుల్లోనే జరిగింది. అది జరిగి అప్పుడే నాలుగేళ్ళయింది. సరిగా ఇంచుమించుగా ఇదే సమయంలో ఆ పారి జాతం చెట్టు కానుకొని నేను చెవ్వప్ప నాయనింగారి రాకకోసం ఎదురు

చూస్తూ నిలుచున్నాను. అంతలో ఆ ఎదురుగా ఉన్న గుమ్మం తలుపు తట్టిన చప్పుడైంది. అది వినగానే నా గుండె గుబగుబ లాడింది—"

శ్రీ విరాజితం అంతవరకు చెప్పి హఠాత్తుగా ఆగింది. అంతలో ఆ భవంతి వీధి గుమ్మం దగ్గర భోరుమని మంగళతూర్యాల సందడి మిన్ను ముట్టింది. రంగనాయకి ఆ సందడి వింటూనే అదిరిపడి లేచింది:

"అదిగో! స్వామి కళ్యాణోత్సవం ఊరేగింపు మన గుమ్మంముందే నిలబడ్డట్టుందే! ఇద్దరం వెళ్ళి త్వరగా స్వామికి మంగళహారతి ఇచ్చి వద్దాం రా!"

అని రంగనాయకి ఆ కథ పూర్తి కాకుండానే తొందరగా తనతో కలిసి రావలిసిందని శ్రీ విరాజితాన్ని బలవంత పెట్టింది. కాని శ్రీ విరాజితం రంగనాయకి మాట వినిపించుకోలేదు:

"మంచి రసకందాయంలో కథ వినకుండా పరిగెత్తుకు పోతా నంటావు ! నువ్వెప్పుడూ ఇంతే! నే నిప్పుడు నీతో రాలేను సుమా! కావలిస్తే నీవు వెళ్ళిరా!"

అని రుసరుస లాడింది. రంగనాయకి మరి చేసేదేమీలేక తొందర తొందరగా భవంతి సింహద్వారం దగ్గరికి వెళ్ళిపోయింది. శ్రీ విరాజితం మరి చేసేదేమీలేక గది తలుపు తెరిచి ఒయ్యారంగా అడుగులు వేసుకుంటూ పారిజాతం దగ్గరికి వెళ్ళింది. నేల మీద రాలుతున్న పువ్వు లొక్కొక్కటే ఏరి సిగలో తురుముకుంది.

ఆ విధంగా ఆ పువ్వులు సిగలో తురుముకుంటూంటే ఆమెకు పూర్వం ఆ ప్రదేశంలో తానుభవించిన ఆనందం అంతా ఒక్కమారుగా జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆ పూర్వానుభూతి సంస్మరణలో మునిగిపోయిన శ్రీ విరాజితం అయిదారు నిమిషాలవరకు పాలరాతి ప్రతిమలా అలాగే నిలబడిపోయింది. ఆమె ఆ ఆనందానుభూతి అంతా చెలికత్తెతో వెళ్ళ బోసుకోవాలని ఎంతైనా అనుకుంది. కాని అంతలోనే రంగనాయకి స్వామికి హారతి ఇవ్వాలని వీధి గుమ్మంలోకి వెళ్ళిపోయింది.

'రంగనాయకి ఎప్పుడూ ఇంతే' అని రుసరుసలాడుతూ శ్రీ విరాజితం ఇంకా కొంతసేపటివరకు అక్కడే నిలబడింది.

3

తరవాత శ్రీవిరాజితం తొందరగా అడుగులు వేసుకుంటూ పడక గదిలో ప్రవేశించింది. ఆమె కెదురుగా శాలువా ముసుగు కనిపించింది. అది చూచి శ్రీవిరాజితం కొంచెం ఆశ్చర్యపడింది.

"రంగనాయకి అప్పుడే లోపలికి వచ్చివేసిందే! అడుగుల చప్పుడైనా వినబడలేదే! పరధ్యానంగా ఏదో ఆలోచిస్తూంటే నా కేమీ వినబడలేదు కాబోలు!"

అని తన ఆలస్యానికి కొంచెం కించ పడింది. వెంటనే మిగిలిన కథ రంగనాయకితో చెప్పడం మొదలు పెట్టింది:

"రంగా! నీ వప్పుడే తిరిగి వచ్చివేసిన సంగతి నేను గమనించనే లేదు సుమా! ఆ తరవాత ఏం జరిగిందో తెలుసునా! ఆయన గుమ్మం తలుపు తెరుచుకుని తటాలున లోపలికి వచ్చారు. నే నాయన్ని చూస్తూనే శిలా ప్రతిమలా నిలబడిపోయాను. ఆ సమయంలో నాకు కాళ్ళాడలేదు. ఆయన లోపలికి వస్తూనే నన్ను బిగువుగా గుచ్చి కౌగలించుకున్నారు. అలాగ ఆ కౌగిలింతలో ఎంతసేపున్నానో నాకే తెలియదు! అదంతా నాకొక్క క్షణంలో కన్ను మూసి తెరిచినంతలో జరిగిపోయినట్టనిపించింది. ఆ క్షణం నే నెన్నటికీ మరిచిపోలేను రంగనాయకీ!"

అని శ్రీవిరాజితం ఒక వేడి నిట్టూర్పు విడిచిపెట్టింది. తరవాత రంగనాయకి కేసి చూసింది. రంగనాయకికి అడుగడుక్కీ ప్రశ్నలు వెయ్యడం అలవాటు. కాని ఆమె శ్రీవిరాజితం చెప్పింది విని ఊకొట్టనైనా ఊకొట్టలేదు.

"అదేమిటి రంగనాయకీ! నన్నింతా బలవంతపెట్టి చెప్పేది కడకంటా వినకుండా అప్పుడే కునికిపాట్లు పడుతున్నావా?"

అని శ్రీవిరాజితం రంగనాయకి ముఖంవైపు కొంచెం పరిశీలనగా చూసింది.

ఆ పరిశీలనతో శ్రీవిరాజితాని కొక్క మారుగా గుండె జలదరించింది. ఒళ్ళంతా ముచ్చెమటలు పోశాయి!

అక్కడ ముసుగు తన్ని పడుకున్నది రంగనాయకి కానేకాదు! ముద్దుకృష్ణప్ప నాయకుడు! అత డెప్పుడు లోపలికి వచ్చాడో ఆమెకు తెలియనేలేదు. బహుశః స్వామి ఊరేగింపు ఇంటిముందర నిలిచినప్పు డాయన నెమ్మదిగా లోపలికి వచ్చాడేమో! అది గమనించి రంగనాయకి మళ్ళీ లోపలికి రావడమే మానివేసిందేమో!

అలాగ శ్రీవిరాజితం మనస్సులో ఎన్నెన్నో ఊహాపరంపర లొక్క క్షణంలో క్రొక్కారు మెరుపుల్లా మెరిసిపోయాయి.

శ్రీవిరాజితం ముద్దుకృష్ణప్ప నాయకుని ముఖం మళ్ళీ బాగా పరిశీలనగా చూచింది. అతడు మేలుకున్నా నిద్రపోతున్నట్లే నటిస్తున్నాడు. తిరిగి పడకగదిలోకి వచ్చినప్పటి నించీ తాను చెప్పినదంతా అత డాలకించాడేమో నని ఆమెకు కొంచెం భయంవేసింది. అక్కడ పడుకున్నది రంగనాయకే అని భ్రమించి ఆమె ఆ విధంగా తన పూర్వ గాథ ఏకరువు పెట్టింది.

ఆమె కా క్షణంలో మెరుపులా ఒక ఉపాయం తట్టింది. ఏమీ ఎరగనట్టుగా తన కథ మళ్ళీ మొదలు పెట్టింది:

"రంగనాయకీ! అప్పుడే కునికిపాట్లు పడుతున్నావా! నేను చెప్పేదంతా అయిపోయిందిలే! ఈ కాస్తా కొంచెం శ్రద్ధగా విను మరి!

"నేనలాగ ఎంతసేపున్నానో నాకే తెలియదు. ఆ తరవాత మా అమ్మ వచ్చి నే నింకా లేవలేదేమని నా పడకగది తలుపు గట్టిగా తట్టింది. దానితో ఆ పాడు పీడకల అంతా ఒక్క సారిగా మంచు కరిగినట్టుగా కరిగిపోయింది. రంగా! లేచాక ఆ పాడుకల తలుచుకుని నన్ను నేనే చీదరించుకున్నాను. ముద్దుకృష్ణప్పనాయనింగారి ఒద్దికలో హాయిమంటూ కాలక్షేపం చేస్తున్న నా కీ నా డిలాంటి పాడుకల వచ్చిందే అని ఎంతైనా నొచ్చుకున్నాను. ఆయన నట్టింట లేకపోవడం వల్లనే నా కిలాంటి అనరాని వినరాని పాడుకల వచ్చిందనుకొని ఆ మర్నాడు ప్రొద్దునే లేచి సచేలస్నానం చేశాను. నాకు వచ్చిన పాడుకలంతా ఇది."

అని శ్రీవిరాజితం ఎంతో మెలకువగా ఆ ఇరుకులోనించి తప్పించుకొని తేలిగ్గా ఇవతల పడింది.

తరవాత నెమ్మదిగా ముద్దుకృష్ణప్పనాయని ముఖంమీది ముసుగు తొలగించి ఎంతో ఆప్యాయంగా ఒక్క ముద్దు పెట్టుకుంది:

"ఇదిగో! మీ రెప్పుడు లోపలికి వచ్చారు! పిల్లి అడుగులు వేసుకుంటూ మెల్లిగా లోపలికి వచ్చి పడుకున్నారా? అమ్మదొంగా! మీ రెంతకైనా తగినవారే! ఇందాకటినించీ మిమ్మల్ని చూసి రంగనాయకే అనుకున్నాను సుమండీ?"

అని శ్రీవిరాజితం ముద్దుకృష్ణప్పనాయని ముఖంమీద తిరిగీ అదే పనిగా ముద్దుల వర్షం కురిపించింది.

ఆ ఉపాయంతో కొంచెం అనుమానంగా ఆమె చెప్పే కథ వింటున్న ముద్దుకృష్ణప్పనాయని మనస్సులోని అనుమానాలన్నీ ఒక్క మారుగా పటాపంచలై పోయాయి.

అంతవరకు అతడు మేలుకునే ఉన్నాడు. కాని నిద్రపోతున్నట్టే నటించాడు. అయితే ఇప్పుడు నిజంగానే మేలుకొన్నట్టుగా నటించి లేచి కూర్చున్నాడు. శ్రీవిరాజితం తన పాచిక పారిందనే సంతోషంతో అతన్ని మరింత బిగువుగా కౌగలించుకుంది.

ఆ గాఢాశ్లేషంతో అతని నేత్రాలు మళ్ళీ నిద్రాభారంతో తూలి పోయాయి.